

SÆRUDSTILLING
23.6.-1.9. 2019

FLOATING ART

CRY ME A RIVER

FLOATING ART 2019

Cry Me a River

Vejle Kunstmuseums særudstilling på Vejle Fjord 2019

Tekst: Mette Woller og de udstillende kunstnere

Engelsk oversættelse: Laila Petersen, VejleMuseerne

Layout: Gitte Jacobsen, VejleMuseerne

Omslagsillustration: Ceylan Öztrük

Bogen er sat med Avenir

Trykt på 120 g Offset hos toptrykgrafisk

Printed in Denmark 2019

Udstillingen er realiseret af Vejle Kunstmuseum med støtte fra:

Tak for positivt samarbejde til:

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord/ Foreword	5
Noget gammelt, noget nyt, noget lånt og noget blåt.....	6
Something old, something new, something borrowed and something blue	8
Udstillingskonceptet: En mytologisk inspireret sci-fi fortælling	10
Exhibition concept: A mythologically Inspired Sci-fi Narrative.....	14
Anu Ramda (DK).....	18
Beatričė Mockevičiūtės, (LT)	22
Ceylan Öztrük, (TR/CH)	26
Frederik Worm (DK)	36
Lewis Teague Wright (UK)	38
Liu Shiyuan (CH).....	40
Marit Benthe Norheim and Tonje Terese / MIRRORship (NO)	44
Mia Isabel Edelgart (DK)	50
Tor Jonsson (SE).....	54

Forord

Det er nu fjerde år i træk, at Vejle Kunstmuseum har realiseret *Floating Art*. Det har vi gjort alle årene, fordi vi gerne vil rokke ved måden, et kunstmuseum kan formidle kunst på ved at rykke ud i byens offentlige rum. Hensigten er at gøre kunsten tilgængelig for flest mulige mennesker, og dermed give den en aktiv rolle i deres liv og vise, at kunsten allerede indgår i det omgivende miljø og er en del af den hverdag, som vi alle bevæger os rundt i. Vi tror også på, at en større åbenhed i mødet med kunst i lokalområdet kan give publikum et klarere billede af et kulturelt sammenhængende område og dermed bidrage til stoltheden af at høre til her i Vejle.

Vi har valgt Vejle Havn, havnebyggeriet og fjorden som scenarie for den flydende kunst. Det har vi gjort helt bevidst, fordi vi dermed bidrager til at sætte fokus på byens flotte udvikling mod vandet. Og så giver vi folk mulighed for at møde kunst af høj kvalitet på farten – når de går en tur langs fjorden, sejler, krydser eller kører gennem byen.

Stor tak til alle sponsorer, kunstnere og samarbejdspartnere. Uden denne hjælp kunne vi ikke realisere *Floating Art* år efter år.

Ove Sørensen
Museumschef, VejleMuseerne

Foreword

This is the fourth year in a row that Vejle Art Museum has realised *Floating Art*. We do this every year because we want to shake the way art museums convey art by moving it into the public space. The intention is to make art accessible to as many as possible, and make art play an active role in their lives. The intention is to show that art is already a part of the surrounding environment and of the everyday life that we all move around in. We also believe that greater openness in the meeting with art in the local area can give the audience a clearer picture of a culturally coherent area and thus contribute to the pride of belonging here in Vejle.

We have chosen Vejle Harbour, the harbour buildings and the fjord as a scenario for the floating art. We have done this consciously, because we contribute to the focus on the town's beautiful development towards the water. Thus, we give people the opportunity to meet high quality art on the go – when they go for a walk along the fjord, sail, cross or drive through the town.

Many thanks to all sponsors, artists and business partners. Without their help we couldn't realize *Floating Art* year after year.

Ove Sørensen
Museum Director, Vejle Museums

FLOATING ART

CRY ME A RIVER

Noget gammelt, noget nyt, noget lånt og noget blåt

Af kurator Mette Woller

You were my sun, you were my earth
But you didn't know all the ways I loved you, no
So you took a chance, made other plans
But I bet you didn't think that they would come crashing down, no

Justin Timberlake, 'Cry Me a River', 2002

Skulpende rundt i svampede, bløde blækspruttearme, er den lyserøde Venus-figur blevet maskot for dette års *Floating Art*. Den historiske frugtbarhedsgudinde samler de mange arme af fortællinger, der flyder ind og ud af udstillingens koncept for at lande som værker i Vejle Fjord.

Værkerne er alle opstået ud fra ideer om vand og Vejles våde dal. Fra flydende miljøer i vores kroppe, til liderlige tilstande i overflod og prestigebyggerier, præsenterer kunstnerne alle forskellige vinkler på udstillingens tårevædede koncept.

Cry Me a River begræder de klimakritiske og anti-solidariske tilstande, vores verden befinder sig i. Men det er samtidig også en udstilling, der forsøger at skabe håb.

Våde miljøer er på alle måder grunden til vores eksistens. Menneskelivet begynder i vand. I fostervand modnes vi til verden. Vi er alle omvandrende kroppe af vand. Det deler vi med dyrene og de flercellede planter på jorden. Vand er det – der trods vores mange forskelle – binder os sammen på tværs af lande, kulturer og kroppe. Og som vi alle er afhængige af for at overleve.

Som en flydende udstilling på vand, der siver væk fra det traditionelle udstillingsrums faste vægge, er vand ikke blot værkernes underlag, det er også det centrale element i udstillingskonceptet.

Mit kuratoriske oplæg til fjerde udgave af *Floating Art* er en science-fiction fortælling fordelt på tre bøger, som aldrig er skrevet; Udstillingskonceptet består af et resumé af alle tre bøger, som de inviterede kunstnere – såvel som publikum – er inviteret til at færdiggøre fortællingen på.

Den gennemgående figur er den skumfødte Venus, der sammen med havets underfundige eksistenser, indsættes i et fremtidigt og vådt univers.

Inspirationen er hentet fra havet og dets dyreliv, som besidder helt andre sanseapparater end de menneskelige. Blæksprutter har fx tre hjerter og ni hjerter og er noget af det tætteste, vi kommer på rumvæsener. Deres knogleløse struktur gør dem i stand til at trænge ind i selv de mindste sprækker og rum. På samme måde har *Floating Art – Cry Me a River* ni centrale projekter i udstillingen, der udgør udstillingens hjerner.

Nogle af dem har endda flere hjerter ved at have værker på både land og i vand. Fælles er missionen om at trænge ind under huden på de besøgende, for at lade dem opdage det, de måske ikke lægger mærke til. Tag nu for eksempel den lyserøde Venus på forsiden; Hvad nu hvis jeg fortalte dig, at hun i virkeligheden er en dildo?

På forskellig vis har årets kunstnere ladet sig inspirere af konceptet og dets tematikker. Nogle har valgt at forholde sig konkret til sci-fi fortællingen, andre har ladet sig inspirere af sci-fi genrens tematikker generelt, mens andre igen stikker lidt af. Det er præcis som det skal være med kunst, der ikke skal indfanges, men hvis potentiale netop ligger i at vise andre veje, end de man tror, man skal gå.

Med et flydende springvand, plastikfrugter skyllet i land fra Kina, uhørte stemmer under vandet, et spøgelseskib der har en forhistorie i Vejle og et værk, der stikker af fra de andre og udgør udstillingens syndebuk, behandler de præsenterede kunstnere alt fra immigrant-identiteter, forurening og pirat-territorier til anderledes sanseapparater og ikke mindst håb. Fælles er ønsket om at skabe en tilstedeværelse i verden, der bygger på solidaritet og fællesskab og giver plads til det anderledes.

Cry Me a River er de tårer i øjnene, der skyller snavset væk og får dig til at se verden på ny.

Kataloget her skal ses som en udvidelse af udstillingen med bidrag fra kunstnerne, der giver nogle nye og anderledes vinkler på de værker, de præsenterer i udstillingen.

*Tak til dette års kunstnere, juryen og vores samarbejdspartnere –
uden disse var dette projekt ikke muligt.
Og ikke mindst tak til dig, fordi du er her og tænker med.*

FLOATING ART

CRY ME A RIVER

Something old, something new, something borrowed and something blue

By Curator Mette Woller

You were my sun, you were my earth
But you didn't know all the ways I loved you, no
So you took a chance, made other plans
But I bet you didn't think that they would come crashing down, no

Justin Timberlake, 'Cry Me a River', 2002

Sloshing around in spongy, soft octopus arms, the pink Venus figure has become the mascot for this year's *Floating Art*. The historic fertility goddess gathers the many arms of narratives that flow in and out of the exhibition's concept to land as works in Vejle Fjord.

The works have all emerged from ideas of water and Vejle's wet valley. From fluid environments in our bodies, to horny conditions in abundance and prestigious buildings, the artists all present different angles to the exhibition's tearful concept.

Cry Me a River mourns the climate-critical and anti-solidarity states of our world. However, it is also an exhibition that tries to create hope.

Wet environments are the basis of our existence in every way. Human life begins in water. In amniotic fluid, we develop to be part of the world. We are all walking bodies of water, something we share with the animals and multicellular plants on Earth. Water is what – despite our many differences – binds us together across countries, cultures and bodies. Something we all need to survive.

As a floating exhibition on water, seeping away from the traditional exhibition space, water is not just the foundation of the works, it is also the central element of the exhibition concept.

My curatorial concept for the fourth edition of *Floating Art* is a science-fiction story divided into three books that have never been written; The exhibition concept consists of a summary of all three books and the invited artists – as well as the audience – are invited to complete the story.

The recurring figure is the foam-born Venus, who, along with the ocean's subtle existences, are inserted into a future wet universe.

The inspiration is taken from the sea and its wildlife that possess completely different sensory devices than humans.

Cephalopods, for example, have three hearts and nine brains and are some of the closest we come to aliens. Their boneless structure enables them to penetrate even the smallest crevices and spaces. Similarly, *Floating Art – Cry Me a River* has nine key projects in the exhibition that make up the exhibition's brains.

Some of them even have more hearts by having works on land as well as on water. The common mission is to get under the skin of the visitors, to let them discover what they may not notice. Now, for example, the pink Venus on the front page; What if I told you she is really a dildo?

In various ways, this year's artists have been inspired by the concept and its themes. Some have chosen to relate specifically to the sci-fi story; others have been inspired by the sci-fi genre's themes in general, while others again go off on a tangent. It is exactly as it should be with art as it should not be captured, but has the potential to show other ways than those you think you should go.

With a floating fountain, plastic fruits washed ashore from China, unheard voices underwater, a ghost ship with a history in Vejle and a work that escapes from the others and constitutes the scapegoat of the exhibition, the presented artists treat everything from immigrant identities, pollution and pirate territories to different sensory devices, and not least, hope. Common is the desire to create a presence in the world based on solidarity and community and make room for what is different.

Cry Me a River are the tears in your eyes that flush the dirt away and make you see the world in new ways.

This catalogue should be considered as an extension of the exhibition with contributions from the artists, which gives some new and different angles to the works they present in the exhibition.

Thanks to this year's artists, the jury and our partners
– without them, this project was not possible.
And, not least, thanks to you because you are here and think along.

FLOATING ART

CRY ME A RIVER

En mytologisk inspireret sci-fi fortælling

Konceptet til *Cry Me A River* er et sci-fi narrativ, som inviterer til, at kunstnere og publikum tænker med og færdiggør fortællingen. Historien nedsætter en skræmmende tanke om, at de klimaforandringer, der leder til jordens undergang allerede er sket én gang, og at historien blot gentager sig selv: Det er menneskets skæbne, som der skal handles på nu, hvis vi og resten af planetens liv skal overleve. Og det kan vi kun gøre sammen.

Den græsk-mytologiske kærlighedsgudinde Venus er én af de mest anvendte figurer og afbildede kroppe i kunsthistorien. De fleste kender hende måske bedst fra kunstneren Sandro Botticellis maleri 'Venus fødsel' eller den berømte skulptur 'Venus af Willendorf'. Den mytologiske fortælling beretter om, hvordan Venus' far, guden Saturn, i en kamp kastrerede sin tyranniske far og smed dennes genitalier i havet. Ud af blandingen af blod, sperm og havvand opstod Venus af havskummet ved kysten og gik på land.

Science fiction omhandler oftest det ydre rum og aliens samt frygten for det fremmede, men mange af science fiction genrens karakterer er hentet direkte fra havet som fx søknælere (rejer) og Phronima parasitten, som Alien-filmene har hentet inspiration fra. Det er således i vores egen biologiske baghave, at vi kan finde inspiration til andre måder at forstå og sanse verden på.

Havets dyr viser os også en åbenhed over for alternative seksualiteter, køn og kroppe, der sætter spørgsmålstegn ved, hvad man kan betegne som 'naturligt'. *Cry Me a River* tager udgangspunkt i disse gennem de flerkønnede væsener, der findes i fortællingen.

Resumé

Cry Me a River er en fabulering over menneskets fremtid, hvor fællesskabet er den eneste vej frem. Den skumfødte Venus indgår i et science fiction univers på den våde planet Venusmira – der er opkaldt efter og tager form som den tvekønnede havsnegl *Miamira alleni*. Modsat galaksens andre planeter har Venusmira en flydende, organisk form i konstant forandring. Efter jordens undergang forsøger Venus at lede eksistenserne på Venusmira mod en ny samfundsorden. Planeten overlever kun, hvis alle er forbundet. Men kolonier begynder langsomt at udspringe fra fællesskabet, ligesom truslen fra resterne på jorden med P. Murt i spidsen konstant truer den fredelige planet.

Baggrundsbillede: Sandro Botticelli
Venus' fødsel (c. 1484–86)

Bog 1: Nutiden er jagtet af fortiden

Handler om livet på Venus, hvor Oranosoloer og Octavia-klanen lever i sameksistens

Planeten Venus bestod engang af have, der fordampede, da temperaturen steg. Med sin ekstreme varme er Venus anset for at være den mest fjendtlige planet, men dens historie vidner om et kærligt liv, hvor eksistenser levede side om side. Som jorden, indeholdt planeten Venus engang livsgivende vand samt en levende, intelligent koloni. En del af kolonien var planetens oprindelige beboere, alien-klanen Octavia, der måtte flygte, da den destruktive race Oranosolo forårsagede planetens undergang.

Octavia klanen flygtede til planeten jorden, hvor den bosatte sig i havet. Men micro-celler af Oranosolo-racen var kommet med om bord på rumskibet.

Oranosoloer

Oranosoloer bliver til i foster-vand og består af 70 pct. vand. Oranosoloer er begavede shapeshiftere. De udviklede sig til vanddyr, der med tiden smed gællerne, udviklede arme og ben for til sidst at kravle på land og bosætte sig i træerne. De blev siden til menneskeracen.

Venus

Venus er et kærlighedsbarn, der blev hemmeligt til mellem en Octavia og en Oranosolo, mens oranosolorene stadig var vanddyr og bl.a. tog form som søheste. Hun blev båret af sin far i 44 dage, før han skiftede farve og fødte hende i havskum. Venus er opkaldt efter – og som en kærlighedserklæring til – den oprindelige moderplanet Venus og den tid, hvor Octavia-klanen og Oranosolo-racen levede i fredelig sameksistens. Hun har mange navne. Hun er halvt alien og halvt menneske, der kan skifte form og hudfarve. Venus opfører sig, som hun vil og vælger mellem maskuline og feminine attituder – afhængigt af hendes humør. Venus' mission er at bringe menneske- og alien-racen sammen til igen at leve i et kærligt fællesskab.

Bog 2: Cry Me a River

Handler om livet på jorden, hvor Venus bliver født, og klimakrisen tager til

På jorden forudsagde Oranosoloernes destruktive adfærd, at rent drikkevand blev en mangelvare. Havet blev opbevaring for affald og plastik. Mange af havets dyr blev enten kvalt eller til vandskabninger, der var halvt dyr og halvt plastik. Alle planter og træer var væk og Octavia-klanen stod til udryddelse. De forberedte sig derfor endnu en gang på at flygte.

Den kraftige forurening resulterede i, at jordens indre blev til en hjerteformet, giftig flod af is. Denne flod kaldes *Cry Me a River* – også kaldet Klagernes Flod og er en del af de seks verdenshave, som jorden nu består af, og som kontrolleres af P. Murt. De andre floder er: Hadets flod, Smertens flod, Glemslen flod, og Ildens flod. I floderne sidder de menneskelige sjæle fast, der ikke nåede fra jorden i tide. I *Cry Me a River* er det de klagende sjæle, der føler sig ramt af MeToo-bevægelsen, der er fanget.

I sorg over jordens undergang og dele af menneskehedens vold mod naturen, græd Venus i 666 dage. Hendes tårer samledes i floden Eljev, der forlod jorden og flød til vejrs. Som en vandboble i konstant forandring flød planeten rundt, mens havene oversvømmede jorden. Eljev tog form som den tvekønnede havsnegl *Miamira alleni*, da den nåede til spiral-galaksen *Saraswati*, og sådan blev *Venusmira* planeten født.

Bog 3: Venusmira

Handler om afgang fra jorden og det nye samfund på planeten Venusmira

Mens jorden var ved at gå under samlede Venus og Octavia-klanen en stor gruppe mennesker, som de så potentiale i at videreføre i et fællesskab, hvor Octavias og menneskeracen igen kunne leve side og side efter Octavia-klanens organiske principper. For at undgå at menneskets destruktive adfærd igen skulle forudsige en undergang, modificerede Octavia-klanen de oprindelige *Oranosolo*-gener.

I munden på Octavia-klanens levende, *fungia* koral-rumskibe blev menneskene lagt i dvale på vej mod spiral-galaksen *Saraswati*, mens deres celler blev modificeret. Alle dårlige gener blev omsat til energi, som rumskibene brugte til rejsen, mens de modificerede og optimerede deres føde.

Koralrumskibene var sendt ned af de første fra Octavia-klanen, der var nået *Venusmira*.

I koralrumskibe blev menneskene udstyret med nye vandceller fra *Venusmira*, der gjorde, at de blev i konstant kontakt med planeten. Hvis planeten og herunder også dens natur blev beskadiget, ville menneskene føle smerte. Det gjorde samtidig også, at alle eksistenser på *Venusmira* fungerede som én fælles krop, hvor alle var forbundet.

Hvis individer skilte sig ud, kom der ubalance i systemet, hvilket havde store konsekvenser for planetens overlevelse. Den var afhængig af sine beboere, som de er afhængige af den.

Luftvejene blev arrangeret, så menneskene kunne trække vejret alle steder – men de foretrak at trække vejret i vand. De fik nye sanseapparater fra havets dyr, som gjorde, at de kunne se, lugte og smage på helt nye måder.

Ikke alle var interesserede i at indgå efter planetens fællesskabsprincipper og derfor begyndte grupper langsomt at adskille sig fra samfundet.

Fungia skibene

Koral-skibene er en groende organisme, der er selvforsynende og kan fodre deres passagerer, som de også selv spiser fra. *Fungia*-korallerne bruger sine passagerers energi som brændstof, hvilket er grunden til, at man som passager går i dvale – svarende til en koma-tilstand.

Venusmira

Venusmira er en frodig planet dækket af 90 pct. vand og 10 pct. land med regnskov, jungler og bjerge. *Venusmiras* våde vægge i landskabet gør, at man kan flyde over det hele. Der er ingen landegrænser på *Venusmira*. Ingen opdeling. Alt flyder sammen til et fælles ophav.

Nogle steder skyder kilometer høje is-skulpturer op i deforme proportioner. Mange af dyrene minder om dyr fra jorden, men de er oftest i hybrid-former: Som den transcendent panter, hvis form ligner en panter, men som er gennemsigtig og bevæger sig som flydende vand.

En dag på *Venusmira* svarer til 243 dage på jorden. Der er to sole og fire måneder.

Et særligt sted på planeten kolliderer tider. Man entrerer til dette sted ved at glide igennem en vandoverflade. Her kan man møde *Future*, der både er en profet og en ren faktisk tid, der vogter indgangen til det, man aldrig kan vide, hvad er.

Der er én regel på *Venusmira*, som er *Ja Rule*, men den kan ikke beskrives med ord.

Størstedelen af planetens beboere er hybride væsener – halvt havdyr og halvt-menneske. Nogle ligner mennesker mere end andre.

Tak til:

Cry Me a River er dedikeret til og inspireret af Astrida Neimanis litterære værker om vand (*Bodies of Water*) samt sci-fi forfatteren Octavia Butler (*Lilith's brood*).

Tak til havet og dets dyr for den største inspiration til væsener i fortællingen og til Justin Timberlake.

FLOATING ART

CRY ME A RIVER

A mythologically inspired sci-fi narrative

The concept of *Cry Me A River* is a sci-fi narrative that invites the artists and audience to think along and complete the story. The story posits a frightening idea that the climate change leading to the demise of the earth has already happened once, and that history simply repeats itself: It is the destiny of humanity and we need to act now if we, and life on the planet, are to survive. And we can only do that together.

The Greek-mythological love goddess Venus is one of the most used figures and bodies in art history. Most people know her from the artist Sandro Botticelli's painting 'The Birth of Venus' or the famous sculpture 'Venus of Willendorf'. The mythological narrative describes how Venus' father, the god Saturn, castrated his tyrannical father in a battle and threw his genitals into the sea. Out of the mixture of blood, sperm and seawater, Venus arose from the sea foam at the coast and went ashore.

Science fiction usually deals with outer space and aliens as well as the fear of the other, but many science fiction genre characters are taken directly from the sea, such as the Mantis Shrimp and the Phronima Parasite, which inspired the Alien films. Thus, it is in our own biological backyard that we can find inspiration for other ways of understanding and sensing the world.

The animals of the sea also show us an openness to alternative sexualities, sex and bodies that question what can be termed 'natural'. *Cry Me a River* is based on these animals through the multi-gendered beings found in the story.

Summary

Cry Me a River is an imaginative tale about the future of humanity, where community is the only way forward. The foam-born Venus is part of a science fiction universe on the wet planet Venusmira – named after and taking the shape of the transsexual sea snail *Miamira alleni*. Unlike the other planets of the galaxy, Venusmira has a liquid, organic constantly changing form. After the end of Earth, Venus tries to lead the beings of Venusmira towards a new social order. The planet can only survive if everyone is connected. But, colonies slowly begin to emerge from the community, along with the threat from the remains on Earth, led by P. Murt, which constantly threaten the peaceful planet.

Background illustration: Sandro Botticelli,
The Birth of Venus (c. 1484–86)

Book 1: The present is hunted by the past

About life on Venus where the Oranosolos and the Octavia Clan coexist

The planet Venus once consisted of oceans that evaporated as the temperature rose. With its extreme heat, Venus is considered the most aggressive and hostile planet, but its history bears witness to a loving life where beings existed side by side. Like Earth, the planet Venus once contained life-giving water and a living, intelligent colony. Part of the colony was the planet's original inhabitants, the alien clan Octavia, who had to escape when the destructive race Oranosolo caused the planet's downfall.

The Octavia clan escaped to Earth, where they settled in the sea. However, micro-cells from the Oranosolo race had come on board the spaceship.

Oranosolos

Oranosolos emerge in amniotic fluid and consist of 70 per cent water. Oranosolos are gifted shapeshifters. They evolved into aquatic animals that eventually lost their gills, developed arms and legs, and eventually crawled on land and settled in the trees. They became the human race.

Venus

Venus is a love child secretly created between an Octavia and an Oranosolo, while the Oranosolos were still aquatic animals and among other things, took the form of hippocampi (seahorses). Her father carried her for 44 days before he changed colour and gave birth to her in sea foam. Venus is named after – and as a declaration of love for – the original mother planet Venus and the time when the Octavia clan and the Oranosolo race lived in peaceful coexistence. She has many names. She is half alien and half human and can change shape and skin colour. Venus behaves as she wants to and chooses between male and female attitudes – depending on her mood. Venus' mission is to bring the humans and the aliens together again – to live in a loving community.

Book 2: Cry Me a River

*About life on Earth
where Venus is born
and the climate crisis escalates*

On Earth, the destructive behaviour of the Oranosolos meant that clean drinking water became in short supply. The sea became a storage facility for rubbish and plastic. Many sea animals either suffocated or became watery creations that were half animal and half plastic, and the Octavia clan was again facing extinction. They therefore prepared to flee once more.

The heavy pollution resulted in the centre of the Earth becoming a heart-shaped, poisonous river of ice. This river is called *Cry Me a River* – also known

as the River of Complaints and is part of the six world seas that Earth now consists of and which are controlled by P. Murt. The other rivers are The River of Hate, the River of Pain, the River of Forgetfulness, and the River of Fire. The human souls who did not leave in time are stuck in these rivers. *Cry Me a River*, is where the complaining souls who felt affected by the MeToo-movement are trapped.

In her grief over the destruction of Earth and humanity's violence against nature, Venus wept for 666 days. Her tears gathered in the river Eljev, which left Earth and flowed upwards. As a constantly changing water bubble, the planet floated aimlessly while the oceans flooded Earth. Eljev took the shape of the transsexual sea snail *Miamira alleni* when it reached the spiral galaxy *Saraswati*, and so the planet *Venusmira* was born.

Book 3: Venusmira

About the departure from Earth and the new society on the planet Venusmira

While Earth was ending, Venus and the Octavia clan gathered a large group of people, in whom they saw the potential of continuing a community, where Octavia and the human race could again live side by side on *Venusmira* – according to the organic Octavia principles. To avoid humanity's destructive behaviour once again presupposing a downfall; the Octavia-clan modified the original *Oranosolo* genes.

In the mouths of the Octavia clan's living, fungia coral spaceships, the humans were put into hibernation on the way to the spiral galaxy *Saraswati* while their cells were modified. All bad genes were transformed into positive energy, which the spacecraft used for the journey while they modified and optimised their food.

The coral spaceships were sent by the first from the Octavia clan that had reached *Venusmira*.

In the coral ships, humans were equipped with new water cells from *Venusmira*, which ensured constant contact with the planet. If the planet, including its nature was damaged, the humans would feel pain. This also meant that all existences on *Venusmira* functioned as one common body. Everyone was connected. If individuals stood out, there would be an imbalance in the system, which had major consequences for the planet's survival. It depended on its residents, as they were dependent on it.

The airways were arranged so that humans could breathe everywhere – but preferred to breathe in water. They were given new sensory apparatus from the animals of the ocean which meant they could see, smell and taste in entirely new ways.

Not everyone was interested in living according to the planet's principle of community, and groups slowly started detaching themselves from the society.

The Fungia Ships

Coral ships are living organisms that are self-sufficient and can feed their passengers while they themselves eat from them. Fungia corals use their passengers' energy as fuel, which is why they go into hibernation – equivalent to a comatose state.

Venusmira

Venusmira is a lush planet covered by 90% water and 10% land with rainforest, jungles and mountains. *Venusmira's* wet walls in the landscape make it possible to flow everywhere. There are no country borders on *Venusmira*. No division. Everything flows together into a common origin.

There are different kinds of water at different temperatures. In some places, kilometre-high ice sculptures sprout in deformed proportions. Many of the animals resemble animals from Earth, but they are most often in hybrid forms. Like the transcendent panther whose shape resembles a panther, but which is transparent and moves like liquid water.

One day on *Venusmira* is equivalent to 243 days on Earth. There are two suns and four moons.

There is a special place on the planet where times collide. You enter this place by sliding through a water surface. Here you can meet Future, who is both a prophet and actual time and who guards the entrance to that, which one can never know.

There is one rule on *Venusmira*, which is Ja Rule, but it cannot be described in words.

The majority of the planet's residents are hybrids – half aquatic animal and half human. Some resemble humans more than others

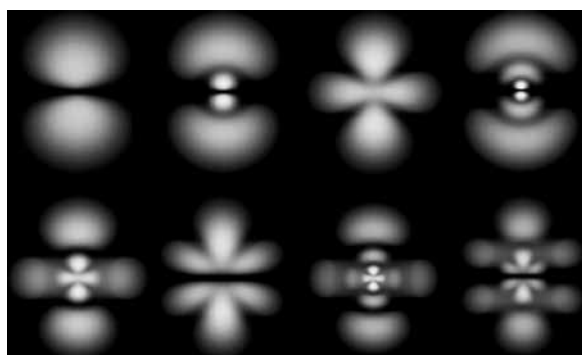
Thanks to:

Cry Me a River is dedicated to and inspired by Astrida Neimani's literary works on water (*Bodies of Water*) and the sci-fi writer Octavia Butler (*Lilith's Brood*).

Thank you to the sea and its animals for the greatest inspiration for the creatures in the story and to Justin Timberlake.

Anu Ramdas, *Parent Body*
– sample 10, 2018

Position probability distributions of eight stationary states of hydrogen, projected along the y-axis by David Manthey

iStockphoto.com/bjonesmedia, 2013

ANU RAMDAS (DK)

Parent Body - sample 10, 2019

I sit billedkunstneriske virke gør Anu Ramdas opmærksom på den kompleksitet, der ligger imellem idéen og det sansede; det sete og det usete. Med afsæt i indisk astrologi og det fotografiske medie anvender Ramdas de filosofiske, sproglige og teoretiske idéer til at skabe værker, der ofte har et eksistentielt anliggende.

I *Parent Body* – sample 10 sidestiller Ramdas det indiske meditations åndedrætsystem, Pranayama, med NASAs space elevator: Et transportsystem fra jorden til rummet, der som en elevator kan få den menneskelige krop fra et sted til et andet. I det ydre rum svæver vores krop, og vores sanser aktiveres på ny. Værket er skabt ud fra idéen om, at den menneskelige krop har potentiale til at sanse og opleve verden på en måde, hvor vi føler os mere forbundet til hinanden og den verden, vi befinder os i. Ramdas anvender i sin praksis specifikke meditationsteknikker til at fremkalde sanselige påvirkninger på sin egen krop. Disse registreres som tegninger, der hver dag viser sig i forskellige former og farver. Værket *Parent Body* – sample 10 er således én af de mange registreringer af Ramdas krop, der skulpturelt manifesterer sig i et transparent materiale om dagen, mens den i nattens mørke vil reflektere et spektrum af farver og ligeledes vil være oplyst af selvlysende sten.

ANU RAMDAS (DK)

Parent Body - sample 10, 2019

In her artistic practice, Anu Ramdas draws attention to the complexity that lies between the idea and what is sensed; the seen and the unseen. With a point of departure in Indian astrology and the photographic medium, Ramdas applies philosophical, linguistic and theoretical ideas to create works of existential matter.

In her work *Parent Body* – sample 10, Ramdas links the Indian meditation breathing technique Pranayama, to NASA's space elevator: A transport system from earth to space, which moves the human body from one space to another, like a lift. In outer space, our bodies float and our senses are reactivated. The work is based on the idea that the human body has the potential to sense and experience the world in ways that make us feel more connected to each other and the world we live in. In her own practice, Ramdas uses specific meditation techniques to generate the sensory impact on her own body. These are recorded as drawings, which each day appear in different shapes and colours. The work *Parent Body* – sample 10 is thus one of the many records of Ramdas' body, which is seen as a transparent sculpture during the day, while at night reflects a range of colours and is illuminated by luminescent stones.

ANU RAMDAS (DK)

Parent Body - sample 10, 2019

"Farver opstår i forskellige størrelser af koniske spiraler, der i sammensætning med andre spiraler, afhængig af spiralens vinkel, gennemstrømmes af en kosmisk energi. Hvis denne kosmiske energi har et frit gennemløb, kan spiralens uendelighed muliggøre, at alle atomer polariseres således, at et materiale fremstår transparent; ligesom glas eller vand."

Edwin D. Babbit

Log 1.1.

Jeg er nødt til at forlade jorden. Min mangel på proteinet rhodopsin er nu yderligere faldet med 30 %, og jeg har i dag modtaget en recept på A-Vitamin og 1 1/2 år i mørke for at genopbygge de lysfølsomme celler i mine øjnes nethinder. Jeg har derfor fået en enestående chance for at rejse op og ud i universet for at gå ombord på rumstationen Samiksha. Min afrejse kommer til at foregå fra Indiens sydligste punkt svarende til en breddegrad på 08 over ækvator. 'The Space Elevator', et ambitiøst projekt, der er bygget ved hjælp af kulstof nanoteknologi af NASA og det japanske firma Obayashi, transporterer mig op, men det er en syv dages rejse alene ud i det ukendte. Jeg er nervøs.

Log 1.2.

Noget gik galt. Kulstofkablet, der bruges til at transportere elevatoren op til den geostationære kredsløbs højde på 35.786 km rev sig løs, og selve elevatoren blev slynget ud i kosmos. Jeg er nu i kredsløb med en udefinérbar distance til jorden.

Log 1.3.

Heroppe, hvor andre kræfter gør sig gældende, tydeliggøres andre dimensioner i en sådan grad, at de velkendte tre dimensioner, vi kender fra jorden, må vige for en helt anden kompleksitet. Tyngdekraften for eksempel, med dens nedadgående kraft har her ikke én retning – men utallige. I dette vægtløse scenarie påvirker planeterne og stjernernes indre magnetiske kerner min krop. Den magnetiske kraft performer en push and pull øvelse fra et 360 graders sfærisk udgangspunkt. Mit bløde væv ændrer sig konstant, alt efter de magnetiske kræfters afstand og enkelte legemsdele frigør sig endda fra min krop, og kommer til syne som anomalier.

Log 1.4.

Et solår senere. Den kropslige forandring påvirkede mit sind så meget, at jeg indtrådte en semi-bevidstløs tilstand.

Jeg er nu vågnet ved rystelserne af en kosmisk storm, jeg er røget ind i.

Log 1.5.

Den kosmiske storm varede omtrent seks måneder.

Jeg er som passager på 'The Space Elevator' blevet udstyret med et par særlige kontaktlinser, der har et indbygget kamera i sig, som er i stand til at filme igennem mine øjenlåg. Sensorerne i kontaktlinserne registrerer primært kontrastforholdene i det filmede materiale, og derfor bliver mine optagelser kodet i sort/hvid gengivelser.

Log 1.6.

Udsigten er rolig, nu, hvor jeg er på den anden side af stormen. Dog forfatter jeg en stille vibration, jeg ikke kan definere. Jeg ser en symmetrisk lys-symfoni blive fremkaldt for mit syn. I den vandrette gren i supernovaens indre er sammenstød og transformation af tre heliumkerner begyndt at overophede.

Log 1.7.

Gravitationelle bølger, i rum-tiden, blev sat i bevægelse. Supernovaens afladning affødte en massiv trykbølge, der slyngede rum-elevatoren tilbage til Jordens geostationære kredsløb og igennem atmosfæren.

Log 1.8.

Den 25. september 2018 blev jeg vækket af lyden af et tordenbrag; jeg vågnede på en strand ved Panamas kyst med en placering på 08 grader over ækvator, tæt på grænsen til Columbia. Jeg kiggede ud over havet og så resterne af rumelevatoren ligge spredt langs kysten, der var lyst op af morild. Den eneste evidens jeg havde tilbage fra denne rejse, var videooptagelserne. Hvad jeg dog ikke vidste var, at mine oplevelser var blevet påvirket af en kraftfuld kosmisk energi, der havde lagret sig i mine sanser.

Seabird

A Salute to Seabird

BEATRIČĖ MOCKEVIČIŪTĖ, LT

Seabird, 2019

A Salute to Seabird, 2019

Beatričė Mockevičiūtės værk handler om muligheden for at fange det forbigående og flygtige i tings konkrethed og materialitet. Ethvert objekt, det være sig et familiehuse eller en lastbil, indeholder til trods for den grundige, menneskelige fremstilling, noget der manifesterer det utilsigtede, det ubrugelige og det tilfældige.

I *Cry Me a River*, præsenterer Beatričė Mockevičiūtė to værker skabt specielt til udstillingen. Det ene, der flyder i vandet, hedder *Seabird*. Det er en afspejling af lys, der plejede at funkler på en mur på en bygning i Vilnius, før den blev fanget, støbt i stål og bragt til fjorden. Det forestiller sig en tid efter, at verdens store økologiske trusler fik deres vilje, og som følge heraf findes menneskene, som plejede at bestemme alt med deres øjne og sprog, ikke længere.

Det andet værk *Salute to Seabird*, er placeret på trappen foran Bølgen. Det er også en afspejling af lys, men et der lurede på en anden bygning. På denne måde er et sted blevet tilføjet et andet, ligesom sci-fi historier glider mellem forskellige tider og rum.

BEATRIČĖ MOCKEVIČIŪTĖ, LT

Seabird, 2019

A Salute to Seabird, 2019

Beatričė Mockevičiūtės work is concerned with the possibility of capturing the fleeting and the ephemeral within the concreteness and materiality of things. Every object, be it a family house or a cargo truck, even though thoroughly crafted by a human, has a side to it which manifests the unintentional, the useless and the accidental.

In *Cry Me a River*, Beatričė Mockevičiūtė present two pieces specifically created for the exhibition. The first one, floating in the water is called *Seabird*. It is a reflection of light, which used to glister on a wall of a building in Vilnius before it was captured, cast in steel and brought to the fjord. It imagines a time after the great ecological threats of the world have gotten their way, and, as a result, the humans, which used to determine everything with their eyes and language are no longer there.

The second work, *Salute to Seabird*, is placed on the stairs in front of Bølgen. It is also a reflection of light, but one that lurked on a different building before thus adding one place on top of another as sci-fi stories slide between different spaces and time.

BEATRIČĖ MOCKEVIČIŪTĖ, LT

Seabird

In a city without people, what once lurked in the periphery now takes the main stage. Relieved from the totalitarian rule of a human gaze driven by interests and curiosities, needs and wants, the world becomes what it has always been – a stencil for light emanating from the sun. Alleys and plazas, sobered by tranquility, are submerged into a quiet indifference, accompanied only by gusts of wind, sometimes mimicking the sound of a tram, or inviting a sheet of paper with records of some businessperson's account balance or list of transactions for a dance.

Without the movement of a gaze there is no one to give names to anything, the world is mute. However, one could not say that it misses the chatter very much – there are other forms of signs that are now allowed to signify... themselves. Shapes continue to shape, and forms continue to endure. What was once determined by a human now rests in between reminiscence and suspense.

Among such signs are gleams and reflections that dwell on walls of houses, sometimes visiting the abandoned interiors of cafes. Though they are abstract, they are not without form – they acquire it by interacting with various things. Some of them are short lived, lasting less than a second, just a blip. Others are longevous, sporting a routine of returning to the same place every day, enjoying themselves and their environment, which sustains them. And even though they are something, they are nothing in particular. They shimmer like liquid, just enough to be noticed, but resisting any determination.

Seabird is one of such signs. Or maybe a sign of such a sign, a footprint and a wave of a hand. A reflection of light embodied in stainless steel it is floating in water, reflecting the world back to itself like a mirror. Reflecting itself to itself like a monad. It is barely there, but yet it is fully present.

*Beatričė Mockevičiūtė, from the exhibition Asukas, 2018.
Photo: Laurynas Skeisgiela*

CEYLAN ÖZTRÜK (TR/CH)

Call me Venus

Call me Venus aims to banalise the male interpretation and discourse on the female body; as the Venus figurines become objects of pleasure, the woman's being able to please herself with the 'image of a woman' is emphasized. The Venus statuettes are re-interpreted by Ceylan Öztrük in *Call me Venus*, and are re-produced. The Venuses are charged with a new interpretation, liberated from the realm of the patriarchy, becoming objects of pleasure for women.

(From the exhibition text: Ceylan Öztrük, *Call me Venus, Mars, Istanbul, 2016*)

Overall, *Call me Venus* is the research and production process in which Ceylan Öztrük focuses on history, the writing of history, and the patriarchal nature of historicization. Throughout the different phases of this process, different media, disciplines, and spaces have been used since the first exhibition display. The project looks at womanhood within the frameworks of historic knowledge and contemporary practices. While criticizing male intervention, it emphasizes the necessity of female intervention.

Ceylan Öztrük, *Venus II*, 2016
Photo by Zeynep Özkanca

Ceylan Öztrük, *Venus IV*, 2016, Photo
by Zeynep Özkanca

Ceylan Öztrük, *Call me Venus*, 2016,
Photo by Nazli Demirel

Ceylan Öztrük, *A Trip to Venusmira*
3d modelling by Selim Iyikalender

It said "Let's take the boat to V – we are the last ones – residual tensions we are".
I said, "They are all looking at us";
It continued "We are only reflecting with this ship.
Let yourself go and the ship suck all the jitter out of you".
"We are all one with the ship" said comatose.
"Let's go" I said, just before the ship dived in.

CEYLAN ÖZTRÜK (TR/CH)

Call me Venus, ongoing
A Trip to Venusmira, 2019

Ceylan Öztrük er en tyrkisk kunstner, der bor og arbejder i Zürich. I sin kunstneriske praksis undersøger Öztrük accepterede former for viden og skriftlig historie. Öztrüks udgangspunkt er, hvor viden kommer fra. Hun ser på historiens patriarkalske natur for at ændre retningen og omdanne magtens strukturer ved at erstatte den eksisterende historie med en anden.

Til Floating Art – Cry Me a River har Öztrük bidraget med to projekter, der forbinder og indrammer de øvrige værker. Den ene er den visuelle identitet baseret på hendes Ph.d.-projekt på forskellige Venus-skildringer gennem historien. Den berømte gudinde, der ses i både malerier og skulpturer, har en historie gennem mandlig fortolkning og en vis diskurs om den kvindelige krop, som Öztrük omskriver og fusionerer med konceptet for udstillingen.

Det andet projekt er den modificerede vandcykel, der ses på fjorden og forbinder udstillingens sci-fi fortælling og henviser til Venusmira koralskibene fra udstillingskonceptet. Publikum kan tage en tur på fjorden i vandcyklen og opleve udstillingens øvrige værker. Vandcyklen tilbyder hermed en sensuel og anderledes dimension af udstillingen og efterligner livet på den våde planet Venusmira, hvor solidaritet og nye måder at føle og forstå ting er kernen.

CEYLAN ÖZTRÜK (TR/CH)

Call me Venus, ongoing
A Trip to Venusmira, 2019

Ceylan Öztrük is a Turkish artist who lives and works in Zürich. In her artistic practice, Öztrük investigates accepted forms of knowledge and written history. Öztrük's point of departure is where knowledge originates. She looks into the Patriarchal nature of history to change the course of direction and reverse the structures of power by replacing the existing history with another.

For *Floating Art – Cry Me a River*, Öztrük has contributed with two projects that connects and frame the other works involved. One is the visual identity based on her Ph.d. project on different Venus depictions throughout history. The famous goddess, seen in both paintings and sculptures, have a history of male interpretation and a certain discourse on the female body, which Öztrük re-writes and fusion with the concept of the exhibition.

The other project is the modified pedal boat seen on the fjord, which connects the sci-fi narration of the exhibition, and refers to the concept of the coral ships of Venusmira. The audience can have a trip on the fjord with the pedal boat and experience the world of the other works involved in the exhibition. The pedal boat is hereby offering a sensual and different dimension of the exhibition, which mimics the life of the wet planet Venusmira, where solidarity and new ways of sensing and perceiving are the core.

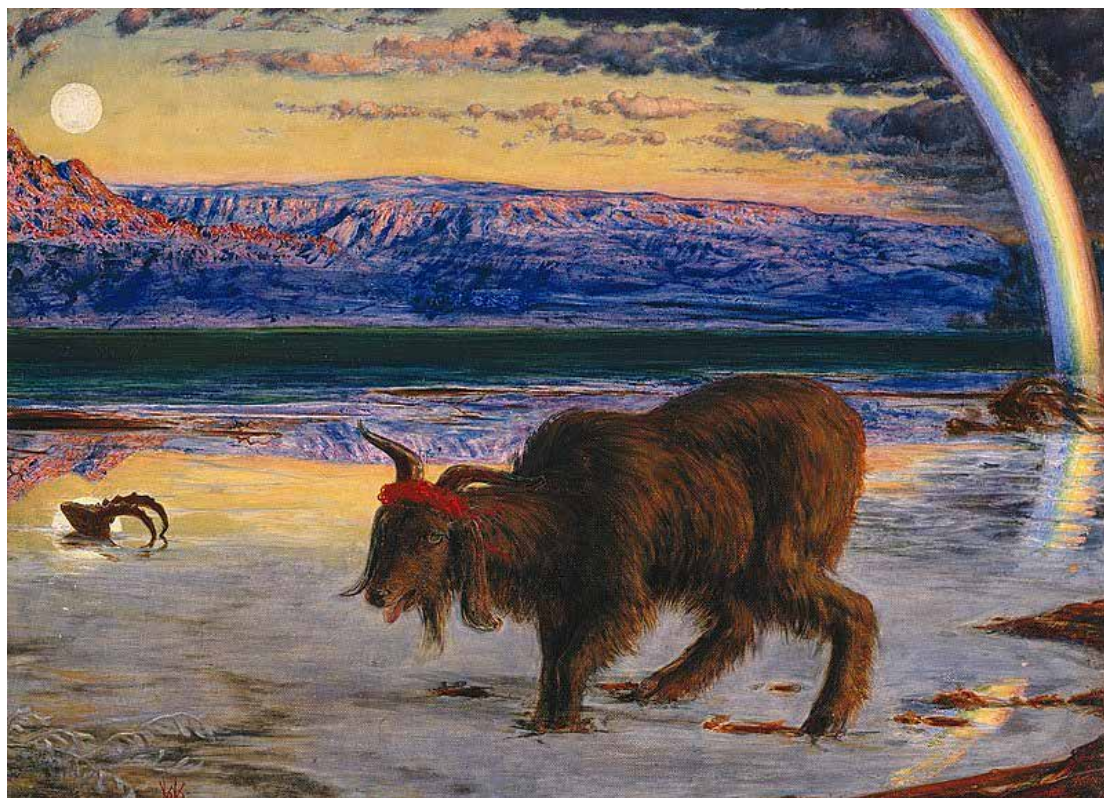
Image & Sculpture (Call me Venus, Venus I)
Ceylan Öztrük

Image & Sculpture (Call me Venus, Venus XXIX)
Ceylan Öztrük

Image & Sculpture (Call me Venus, Venus III)
Ceylan Öztrük

William Holman Hunt, *The Scapegoat*, 1854-1855

William Holman Hunt, *The Scapegoat*, 1854-1856

FREDERIK WORM (DK)

The Scapegoat, 2019

Frederik Worm's *The Scapegoat* er et hybridværk mellem model/skulptur/arkitektur. *The Scapegoat* er en flydende enklave, eller hvad han definerer som 'extra-territorielt'. Værket kan på lang afstand opleves som en flydende autonom struktur, en dissident fra resten af udstillingen, men kan på nært hold opleves som en geo-cinematisk læsning af fjordens prestigebyggerier og globale/lokale ambitioner. Værket kan aflæses som en slags 'Ugle i Mosen' på en fjord, hvor 'Jorden er giftig'.

Frederik Worm bruger i sine værker skulpturelle og cinematiske teknikker til at konstruere portrætter og modeller af det offentlige landskab. Han zoomer ind på signifikante manifestationer og arkitektur som fx Henning Larsens 'Bølgen' og producerer nye måder at navigere på i det offentlige rum. Worm sætter spørgsmålstegn ved, hvordan animeringen af vores omgivelser påvirker vores fællesfølelse af at høre til et sted, i en verden hvor der i stigende grad er brug for en helle.

FREDERIK WORM (DK)

The Scapegoat, 2019

Frederik Worm's *The Scapegoat* is a hybrid of model/sculpture/architecture. *The Scapegoat* is a floating enclave, defined by Worm as 'extra-territorial'. At a distance, the work can be experienced as a floating autonomous structure, a dissident from the rest of the exhibition. At close range, the audience can experience a geo-cinematic interpretation of the fjord's prestigious buildings and global/local ambitions. The work can be read as the Danish idiom 'owls in the bog' (something fishy going on) on a fjord where 'the floor is lava'.

Frederik Worm uses sculptural and cinematic techniques to construct portraits and models of the public landscape in his works. He zooms in on significant manifestations and architecture such as Henning Larsen's 'Bølgen' and produces new ways of navigating in the public space. Worm questions how the animation of our environment affects our sense of community and of belonging to a place in a world where there is a growing need for a sanctuary.

Lewis Teague Wright, *Render of The World Crumbled To Thundering Applause*, 2019

LEWIS TEAGUE WRIGHT (UK)

The World Crumbled To Thundering Applause, 2019

The World Crumbled To Thundering Applause er en respons på mytologien og universet i sci-fi trilogien.

Tre kædeled, der repræsenterer fortid, nutid og fremtid, samt de tre bøger, de tre verdener og de tre planeter.

Skulpturens silhuet ligner et tændt lys, den øverste dråbe er dens flimrende flamme, de mindre dråber er dets tørrede voks. Formen på kædeleddene, lysets krop, er både synkende og eroderende. En metafor for tidens gang og endelig udryddelse af alt, hvad vi kender og har kært.

Forkromet til en spejlfinish, der skinner som sved fra en kviksølvflod. Sølvårene, der drypper ned ad kæderne, afspejler omverdenen. Reflekterer himlens skiftende farver fra skarpe solopgange til drømmende solnedgange.

Kædeleddene er en varm, elektrisk fluorescerende orange, en farve forbundet med fare og advarsel. Mens fortiden synker ned under bølgerne, har vi kun kort tid tilbage, før nutiden og fremtiden følger efter.

LEWIS TEAGUE WRIGHT (UK)

The World Crumbled To Thundering Applause, 2019

The World Crumbled To Thundering Applause poses a response to the mythology and universe of the sci-fi trilogy.

Three chain links, representing past, present and future, as well as the three books, the three worlds, and the three planets.

The silhouette of the sculpture subtly resembles a lit candle, the highest teardrop its flickering flame, the smaller drops its dried wax. The form of the chain-links, its body, both sinking and eroding. A metaphor for the passing of time, and eventual extinction of everything we know and hold dear.

Chromed to a mirror finish, shimmering like sweat from a mercury river. The silver tears that trickle down the chain-links reflect the surrounding world. Reflecting the ever-changing colours of the sky, from sharp sunrises, to dreamy sunsets.

The chain-links are a hot, electric fluorescent orange, a colour associated with danger and warning. As the past sinks beneath the waves, we've only so much time until the present and our short future follow.

LIU SHIYUAN (CH)

Floating Event, 2019

Liu Shiyuan er en kinesisk kunstner, der bor i Danmark. Som udenlandsk kunstner i et land langt hjemmefra behandler hendes arbejde sofistikeret og både direkte og indirekte den komplekse situation, hendes indvandreridentitet indebærer.

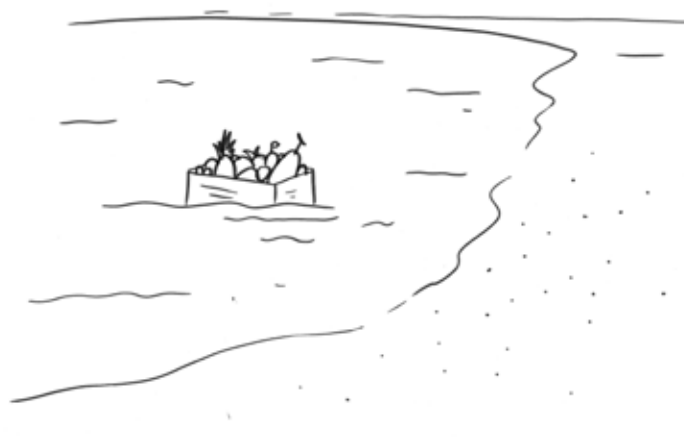
Floating Event er en kasse fyldt med et rigt udvalg af friske, tropiske frugter, der i høj grad er kunstige og lavet i Kina. Kassen på to gange to meter er fyldt med eksotiske produkter, der flyder minimalt og ubestemt og ikke er forankret langt væk fra kysten. Kunstige frugter er talrige i Kina, både i offentlige og private rum, og fremstillingen af disse produkter medfører stor forurening. I modsætning til den mirakuløse scene som Botticellis har gengivet, er der intet naturligt eller guddommeligt her. De kunstige frugter repræsenterer en metafor for mobiliserede og immigrerede mennesker, der forsøger at overleve: Sammen flyder vi uendeligt men smukt og livligt på en kunstig måde. De kunstige frugter kan også blot forstås som frugt, der lever længere end os, altid frisk, livlig og fremmed. En pervers bevarelse som antyder en alternativ løsning til fremtiden.

LIU SHIYUAN (CH)

Floating Event, 2019

Liu Shiyuan is a Chinese artist living in Denmark. Being a foreign artist in a country far from home, her work often deals directly and indirectly with the complex situation of immigrant identity sophisticatedly.

Floating Event is a crate stuffed with a rich selection of fresh tropical fruits – all highly artificial and made in China. The two-by-two meters crate of exotic produce is anchored not far from the shore, floating minimally and indefinitely. Fake fruits are abundant in China in both public and private spaces, and the manufacture of such product entails great pollutions. Unlike the miraculous scene depicted by Botticelli, there is nothing natural or divine here. The fake fruits represents a metaphor for humans mobilised and immigrated trying to survive: Together we float indefinitely but beautifully and lively in such an artificial fashion. The fake fruits can also be taken as simply fruits, outliving us, ever fresh, lively and alien. A perverse preservation as such suggests an alternative solution to the future.

Liu Shiyuan,
sketches for *Floating Event*, 2019

LIU SHIYUAN (CH)

Floating Event, 2019

Floating Event består af en kasse, tilsyneladende fyldt med et udvalg af frisk tropisk frugt – alle kunstige og lavet i Kina. Kassen på to gange to meter flyder i fjorden tæt på kysten.

Floating Event, som den vises til *Floating Art – Cry Me a River*, er faktisk ikke fuld af frugter; de falske frugter dækker kun kassens overflade. Værket præsenteres som et fragment af virkeligheden, bar og mærkelig, ligesom nogle af mine andre værker også er. Jeg beskæftiger mig med det virtuelle, der er på randen af at blive naturligt og omvendt.

I vestlige samfund er kunstig frugt stort set fraværende, mens de er i overflod i Kina. Fra restauranter, hoteller til boliger kan man i mange forskellige rum finde kunstige frugter. De er næsten allestedsnærværende og er i høj efterspørgsel. Nogle er komiske formet, andre ekstremt virkelighedsnære og tilsyneladende mere lækre og saftige end rigtig frugt, som en slags unaturlig men 'perfekt' form for frugt. Fremstillingen af disse produkter medfører stor forurening. I modsætning til Botticellis storslåede afbildning af Venus' fødsel, er der intet naturligt eller guddommeligt her. Imidlertid er selve de kunstige frugtprodukter måske ikke mindre mytiske. Den funktionelle eller æstetiske anvendelse er forvirrende, for at sige det mildt, hvorfor det også kommer tæt på at være en bestemt negativ opfattelse af kunst, eller endda som en færdigvare, der eksisterer uden for kunst.

Generelt og historisk set symboliserer kunstige frugter ideen om friskhed, eksotiske produkters tilgængelighed og gode levevilkår generelt.

Hvad angår den kommende tid, især den fremtid, der er afgrænset og kortlagt i de senere år, er det da også en fremtid, som ikke forfalder?? Den kunstige frugt, der flyder uendeligt – det vil sige frugt, der ikke oprindeligt var tilgængelig i Europa – taler i Vejle om indvandring i forhold til vand, om en forvrænget værdiforståelse, og om den usikre fremtid for bevægelser som dette generelt. I sammenhæng med udstillingen kan værket endda stille det urimelige spørgsmål: Migrerer mennesker stadig på en 'miljøvenlig' måde i en post-apokalyptisk/antropocæn verden?

Som reaktion på den dystre fremtid, vi står overfor, kan *Floating Event* ses som en metafor for mennesker, der samles og forsøger at overleve. Sammen flyder vi på en eller anden måde uendeligt, men på en smuk, livlig og kunstig måde. De kunstige frugter kan også bare ses som frugt (de er mere fejlfri end ægte, økologisk frugt), der lever længere end os, altid, frisk, livlig og fremmed. Vi kan muligvis ikke klare os, men frugterne kan. En særlig pervers, unaturlig bevarelse er den løsning, de kunstige frugter foreslår for fremtiden. Ved at give værket navnet *Floating Event* fremkaldes begivenhedens særlige logik, der stiller spørgsmålstejn ved det begivenhedsrige, validitet, legitimitet, fiktionalt, og usikkerheden ved konceptet omkring det antropocæne.

LIU SHIYUAN (CH)

Floating Event, 2019

Floating Event consists of a crate, apparently stuffed with a selection of fresh tropical fruits - all highly artificial and made in China. The two-by-two meters crate floats in the fjord not far from the shore.

The Floating Event, as it is shown for *Floating Art – Cry Me a River*, is in fact not full of fruits; the fake fruits only cover the surface of the crate. It is presented as a fragmentary piece of reality, stark and strange, as a number of my other works are, where I deal with the virtual on the verge of becoming natural, and vice versa.

In Western societies, fake fruits are largely absent whereas they are abundant in China. From restaurants, hotels, to homes, one can find fake fruits in many different spaces. They are almost omnipresent and are popular in demand. Some are ludicrously sculpted, some extremely real, seemingly more delicious and juicy than real fruits, pertaining to an unnatural but 'perfect' form of fruit. The manufacture of such product entails great pollutions. Unlike the magnificent scene of the birth of Venus depicted by Botticelli, there is nothing natural or divine here. However, the product of fake fruit is perhaps no less mythical. Its functional or aesthetic use is confusing, to say the least, therefore it also comes close to a certain negative notion of art, or even as a readymade that exists outside of the realm of art.

Generally and historically speaking, signified by fake fruits is the idea of freshness, the availability of exotic produce, and good living conditions in general. Regarding the time to come, especially a futurity that is being delineated and mapped out in recent years, does it also signify a future that will not decay? The indefinite floating of fake tropical fruits - that is, fruits not originally available in Europe - in the area of Vejle, speaks of immigrations in relation to water, a distorted understanding of value, and the uncertain, indecisive future of movements as such. In the context of the exhibition, it could even ask such preposterous question: do people still immigrate in a post-Apocalyptic/Anthropocene world via means that are 'environmental friendly'?

In response to the bleak future we are facing, the *Floating Event* could be taken as a metaphor for humans getting together trying to survive: together we float, somehow indefinitely but beautifully and lively in such an artificial fashion. Or, the fake fruits could be taken simply as fruits (that are more flawless than real, organic fruits), outliving us, ever fresh, lively and alien. We might not make it, but they might. A certain perverse, unnatural preservation is the solution proposed by such fake fruits regarding the future. By naming the work *Floating Event*, it also evokes a certain logic of the event, questioning the eventfulness, validity, legitimacy, fictionality, certainty and uncertainty of the notion of the Anthropocene.

Photographer: Jakub Ivancik

MARIT BENTHE NORHEIM OG TONJE TERESE / MIRRORSHIP (NO)

Håbets Heltinde og Græder skeletter

Håbets Heltinde og Græder skeletter er et helt særligt samarbejdsprojekt mellem den norske kunstner Marit Benthe Norheim og den norsk-britiske komponist Tonje Terese, der her opererer under et af sine mange alias, MIRRORship. Marit Benthe Norheim er en kending på Vejle Fjord. Hun udstillede i 2017 sine berømte, flydende kvinde-skulpturer, 'Life-Boats'. Tonje Terese / MIRRORship forholder sig stærkt til havet og dets væsener og tilstande i sin musik. Begge arbejder i forskellige kunstneriske medier og lægger i dette projekt deres personlige historier sammen til en fortælling om identitet og tilhørsforhold.

Projektet består af to betonskulpturer skabt af Marit Benthe Norheim med et lydværk af Tonje Terese / MIRRORship. *Håbets Heltinde* er havfruen i vandet, hvis hale symboliserer evighedens symbol og den ubrudte livscyklus. Den anden skulptur er *Græder skeletter* på land, der med udgangspunkt i Justin Timberlakes sang og udstillingens titel græder over verden og længes efter havfruen, der bærer håbet og en lysende klode. Projektet ønsker at give stemmer til de uhørte stemmer under vandet og verdener, der er anderledes end vores egen.

MARIT BENTHE NORHEIM AND TONJE TERESE / MIRRORSHIP (NO)

Heroine of Hope and Crying Skeletons

Heroine of Hope and Crying Skeletons is a very special collaboration project between the Norwegian artist Marit Benthe Norheim and the Norwegian-British composer Tonje Terese, who operates under one of her many aliases, MIRRORship. Marit Benthe Norheim is known on Vejle Fjord. In 2017, she exhibited her famous floating female sculptures, 'Life-Boats'. Tonje Terese / MIRRORship relies heavily on the sea and its creatures and states in her music. Both work using different artistic media and in this project, they join their personal stories together into a narrative of identity and belonging.

The project consists of two concrete sculptures created by Marit Benthe Norheim with a sound piece by Tonje Terese/MIRRORship. *Heroine of Hope* is the mermaid in the water whose tail symbolises the symbol of eternity and the unbroken life cycle. The second sculpture, *Crying Skeletons* on land, relates to Justin Timberlake's song and the exhibition title, and weeps for the world while longing for the mermaid who carries hope and a bright globe. The project wants to give voice to unheard voices underwater and worlds that are different from our own.

MARIT BENTHE NORHEIM OG TONJE TERESE / MIRRORSHIP (NO)

Håpets Heltinne og Gråter skjeletter

*En installasjon på vann og på land,
ved billed-og rom kunstner Marit Benthe Norheim
– med musikk av elektronisk komponist Tonje Terese/
Walking Mermaid/ Mirrorship*

Jeg har arbeidet med seilende skulpturer i mange år, hvor havets mytologi og symboler har vært mine redskaper. Det har også handlet om livssyklusen som ikke skal brytes, men i fellesskap beskyttes, så vi kan fortsette å være her.

Jeg har en datter som har vært invaliderende syk – i veldig mange år, etter et ubehandlet flått bitt.

Hun er komponist og har brukt havfruen som et bilde – et symbol for å kunne identifisere seg med hennes smerte og det å være nødt til å puste under vann, mens hun lengter etter å komme opp fra havet en gang iblandt – for å bli istand til å gå og å bruke stemmen. Hun har klart å løfte seg opp over havets overflate – og har unngått å drukne gang på gang. På denne måten har hun gitt seg selv og alle rundt henne, styrke til å håpe – igjen og igjen.

Vi har lenge snakket om å arbeide sammen på et prosjekt – hvor vi ønsker å fokusere på de uhørte stemmer fra under vannoverflaten, på lidelsen og på de lidende, som virkelig trenger håp. Gjennom lydbilder, musikk, tegninger, skulpturer og skrevne ord; fra vår sms – og mailkorrespondanse over flere år, vil vi forholde oss til de mytene og virkeligheter, som våre sfærer og verdener gir oss – og som forhåpentlig også vil bringe noe til andre. Denne flytende kunstutstillingen i Vejle, med tittelen *Cry Me a River*, som understreker behovet for å forholde seg til aspekter i vår tids både håndgripelige og uhåndgripelige kriser – innenfor en abstrakt og mytisk ramme – korresponderer direkte med våre kunstneriske uttrykk.

Vi har skapt to skulpturer som forholder seg til hverandre, på land og på vannet, Figuren på land *Gråter skjeletter*, gråter for verden, mens han ser lengselsfullt ut på *Håpets Heltinne* i sjøen. Hun er en havfrue, som bærer en lysende klode, mens hun flyter på glasskuler. Halen hennes krøller seg som et evighets symbol. Lydbildene, skapt for hver av dem, gir dem stemmer.

Da vi leste sangteksten som er brukt til utstillingstittelen, og prøvde å finne ut av Timberlakes selvmedlidenhet, rundt svik og hjertesorg – satte Tonje plutselig en ny tone inn i teksten, ved å forandre noen få ord fra du – til jeg – som gjorde at de personlige følelsene fikk et større perspektiv. På den måten kom det til å relatere til vårt prosjekt – og gav Håpets Heltinne kloden i sine hender.

Her skriver Tonje Terese om den prosessen:

“Jeg har omskrevet du til jeg i sitatene her under og så fikk teksten en helt annen betydning. Nå kan man lese den som om den snakker om klimaforandringer – om menneskene på planeten vår som har gjort skade uten å være klar over det ... uten å klandre andre enn oss selv. Her er min versjon av teksten, med små omskrivninger”:

Justin Timberlake's Cry me a river

You were my sun, you were my earth
But you didn't know all the ways I loved you, no
So you took a chance, made other plans
But I bet you didn't think
that they would come crashing down, no

Med Tonjes små omskrivninger

You were my sun, you were my earth
But I didn't know all the ways I loved you, no
So I took a chance, made other plans
But I didn't think
that they would come crashing down, no

MARIT BENTHE NORHEIM AND TONJE TERESE / MIRRORSHIP (NO)

Heroine of Hope and Crying skeletons

*An installation on the shore and in the water,
by sculptor Marit Benthe Norheim
– with music by composer Tonje Terese/
Walking Mermaid/Mirrorship*

For many years, I have been working with sailing sculptures; where the mythology of the sea and its symbols have been my tools. Part of that is using my artistic language to talk about the life cycle that we must protect together. If that is broken on a large scale, we will not be here anymore.

I have a daughter who has been very ill with crippling Lyme disease for many years. She is a composer and has been using the imagery of the mermaid to be able to identify with her pain and the need to breathe under water whilst longing to come out of the sea once in a while – to be able to walk and talk. She has pulled herself up above the water surface and managed not to drown again and again. This way she has given herself and everyone around her the strength to renew hope repeatedly.

We have been planning to work on a project together for some time – to try to focus on the unheard voices from under water, from the many kinds of suffering and sufferers that need hope. Through sound/music, drawings, sculptures and written words taken from our text messages/mail correspondence over many years we are dealing with the myths and realities of different worlds/spheres that make sense to us – and hopefully to many more. The Floating Art exhibition in Vejle, with the title *Cry me a River*, emphasizes the need to deal with aspects of the tangible and intangible crisis of today's world within an abstract mythological framework, and corresponds strongly to our artistic storyline.

Our project consists of two sculptures relating to each other – one on the shore and one not too far out in the sea. The figure on the shore titled *Crying Skeletons* is crying for the world whilst looking longingly at the *Heroine of Hope* in the sea. She is a mermaid carrying a lit up globe, floating on glass balls. The Heroine of Hope's tail is in the shape of the eternity symbol – also a symbol of the unbroken life cycle. The sound images created for them individually are giving them voices.

When reading the song text used for this show, we found ourselves wondering about Timberlake's text about betrayal, heartache and self-pity. But then Tonje

found a way of changing a few words from You to I – which we felt gave the personal emotions a greater perspective and as such helped our ideas come to life. This is how the 'Heroine of Hope' came to carry the globe in her hands.

Tonje Terese says:

"I have changed you to become I in the quote below and then the text makes sense in a different way. It can now be understood as talking about the climate change – about the humans on the planet earth and that we have made damage without being aware... not blaming others but ourselves. Here is my version of the text, with my small rewritings in it":

Justin Timberlake's Cry me a river

You were my sun, you were my earth
But you didn't know all the ways I loved you, no
So you took a chance, made other plans
But I bet you didn't think
that they would come crashing down, no

With Tonje's small re-writings

You were my sun, you were my Earth
But I didn't know all the ways I loved you, no
So I took a chance, made other plans
But I didn't think
that they would come crashing down, no

MIA ISABEL EDELGART (DK)

Pattedyr, 2019

Mia Edelgarts praksis er rodfæstet i øko-feministiske tematikker og problemstillinger. Edelgart er engageret i forskellige kunstnerkollektiver og grupper på lige fod med hendes individuelle praksis, hvor hun arbejder med længerevarende researchbaserede projekter. Hendes igangværende undersøgelse af ammens rolle gennem forskellige tider og kulturer knytter an til spørgsmål om moderskab, ejendomsret og måder at forholde sig til de kilder og kroppe, der udvindes ressourcer fra.

Værket *Pattedyr* er et møde mellem *Cry Me a Rivers'* rammefortælling om Venusmira og Edelgarts igangværende research. Skulpturen billedliggør refleksioner over kroppe (herunder havet som en større krop), der u/frivilligt indgår i produktionssystemer, hvor de drænes, malkes eller muligvis lystfuldt bidrager. En del af figurens form er inspireret af miden Demodex F., der lever i ansigtet og omkring brystvorterne på mennesker, uden vi mærker til den. Referencen til miden kan læses som en måde at perspektivere økosystemer i mikro/makro-skala.

MIA ISABEL EDELGART (DK)

Water Wet Nurse, 2019

Mia Edelgart's practice is rooted in eco-feminist themes and issues. Edelgart is engaged in various artist collectives and groups on an equal footing with her individual practice, where she works with long-term research-based projects. Her ongoing study of the role of the wet nurse through various times and cultures relates to issues of maternity, right of property and ways to relate to the sources and bodies from where resources are extracted.

The work *Water Wet Nurse* is a meeting between *Cry Me a River's* concept about Venusmira and Edelgart's ongoing research. The sculpture depicts reflections on bodies (including the ocean as a larger body), in-/voluntarily included in production systems where they are drained, milked or possibly contribute with pleasure. Part of the shape of the figure is inspired by the Demodex F. mite, who lives in the face and around the nipples of humans, without us noticing it. The reference to the mite can be read as a way of perspectivating ecosystems on a micro/macro scale.

MIA ISABEL EDELGART (DK)

Water Wet Nurse

I am currently working around the thematic of wet-nursing & cross-nursing: milk has, like the ocean, often been praised as cornucopian: an infinite float of nourishment. But obviously what appears cornucopian, can't live well under exploitation. One might say that milk cows serve the dairy industry as living dead, while coral reefs turn ghostly pale, revealing a detachment from the bodies, humans extract resources from.

Under patriarchal, colonial & capitalist structures, wet-nursing has too often been a lethal exploitation, forcing women of specific color and class to serve other's babies. In some contexts though it has exemplified generous redistributions of care and parenthood, even between different species. A care deliberately given to someone/something not considered 'yours'.

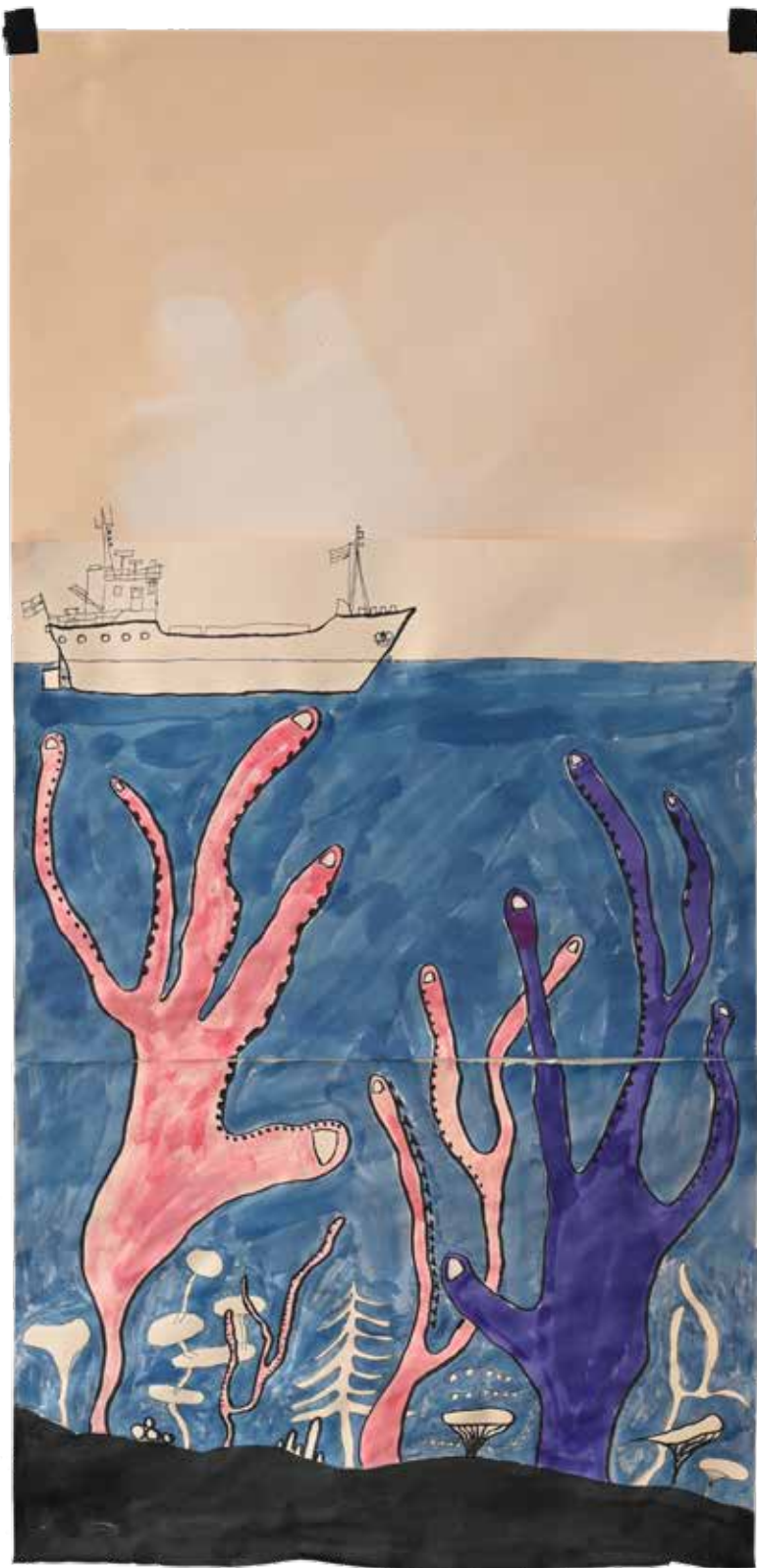
Leaning into the exhibition's conceptual framework, with my own research-material in mind, my contribution to *Cry Me a River* is a fountain breastmonster – wet nursing and sipping from the oceanic planet Venusmira or/and Vejle inlet. Its shape is partly inspired by *Demodex Folliculorum*, a mite living in the pores around our nipples and in our face. These mites, invisible to the human eye, are passed on during breastfeeding and usually causes no harm to the place they inhabit.

The sculpture's state of being reminds me of the term oceanic feeling, first used by Romain Rolland in a letter to Freud in 1927. The oceanic feeling is to feel in one with the world and it caused Freud lots of headaches. He concluded it was a left-over from a primitive ego-feeling, an infantile phase of not yet differentiating between oneself and other/s. Like when being breastfed the baby mistakes the breast for part of itself; but maybe the breast is a part of the baby?

When I read *Lilith's brood* by Octavia Butler*, I was breastfeeding and the tentacular way of connecting described in the sci-fi trilogy, felt reminiscent of what I was: a hyper sensitive part of me feeding into my child. Confused by the aroused sensation and strange discomforts of dissipating myself – I understood that more than a milky giver/receiver transmission was at stake; a feedback loop of hormones, emotions, bacteria, nerve systems in contact beyond language. Breastfeeding suddenly felt like an alien portal into stranger and other ways of relating – speculatively releasing (splashing) breasts from being stuck in imagery of essentialist biological mothering and porn.

* an inspiration for the framework of *Cry Me a River*

TOR JONSSON (SE)

The Reincarnation of MS Marietta, 2019

Den nogle gange luftbårne Tor Jonsson er en svensk kunstner med base i Rotterdam. Han arbejder med lyd, fotografi, tekst og performance. Jonssons praksis undersøger menneskelige relationer til naturen og de forhold i samfundet, som disse relationer eksisterer gennem.

Tor Jonsson voksede op med sin familie på fragtskibet Marietta. Vejle Havn var en af destinationerne i 1980'erne og 1990'erne. Marietta blev bygget i Hamburg i 1949, men hugget op i Holland i 2014. Til *Floating Art – Cry Me a River* er Marietta igen kommet til Vejle i en ny form. Hendes last er lyd – en collage lavet af kasettebånd, som familien brugte til at optage korrespondancer, til at øve sig på maritim-engelsk, lære morsekode, lytte til eventyr og falde i søvn til vuggesange.

Lydfragmenterne kan betragtes som sci-fi digte, der fortæller en historie om at være en del af et skib. Den reinkarnerede Marietta inviterer publikum til at overveje de liv og historier, der udgør de skibe, der ankommer i Vejles havn hver dag.

Lyde kan nogle gange høres fra Marietta. Disse lyde kan også høres på www.torjonsson.com og på www.vejlemuseerne.dk/floatingart.

TOR JONSSON (SE)

The Reincarnation of MS Marietta, 2019

Sometimes airborne, Tor Jonsson is a Swedish artist based in Rotterdam. He works with sound, photography, text and performance. Jonsson's practice investigates human relationships to the natural world and the conditions in society through which those relationships exist.

Tor Jonsson grew up with his family on the cargo ship Marietta. The port of Vejle was one of the destinations in the 1980's and 1990's. Built in Hamburg in 1949, Marietta was broken up in the Netherlands in 2014. For *Floating Art – Cry Me a River* Marietta has appeared again in Vejle in a new form. She holds a cargo of sound – a collage made up from cassette tapes, which the family used to record correspondence, for practicing naval English, to learn Morse code, to listen to fairytales, and lullabies to fall asleep to.

The sound fragments could be thought of as sci-fi poems that tell a story about being part of a ship. The reincarnated Marietta invites the viewer to consider the lives and stories that make up the ships that arrive in the port of Vejle every day.

Sounds can sometimes be heard from the Marietta. These sounds can also be heard at www.torjonsson.com and www.vejlemuseerne.dk/floatingart.

TOR JONSSON (SE)

The Reincarnation of MS Marietta, 2019

Jeg ser op, og jeg ser solens stråler gennem vandmængden over mig og en lang bladformet silhuet glide graciøst og stille. Jeg klemmer min næse og blæser luft fra mine lunger ind i bihulerne, der fører til mine ører – membraner, der modtager lydbølger, skubbes indad ved vandtrykket, og de kan sprænge, hvis jeg ikke skubber tilbage med luft indefra. Da jeg kommer op til overfladen ser jeg min bror i vores hvide kano.

Vores bedstemor, der spillede på harmonium, købte den for længe siden. Min bror og jeg udforskede ofte søen om sommeren. Det kan være svært, fordi de fremdrivende kræfter ikke er på linje i fartøjet, så begge padlere skal fordele kraften skabt af deres egen respektive padlen, så kanoen bevæger sig så glat som muligt i den rigtige retning. Vi var virkelig gode til det. Når jeg padlede med andre, var det hårdere på grund af behovet for mere samtale, om hvordan det skulle gøres. Tale er ikke altid den bedste måde at synkronisere kroppe på.

Jeg træder op i kanoen og føler skroget, der skubber tilbage mod min fod, men på grund af dets form og lethed, føler jeg også væsken der skubber nedfra, det flydende vand, gennem membranen, som er kanoen.

Jeg træder ind i dens summen. Hvad er det, der får den til at flyde? Oplevelsen overvælder mig, følelsen af vandet nedenunder; "jeg burde synke". Kanoen virker, den ånder, den summer, den leder, den holder og den rummer.

Jeg træder ind i sammenblandingen af frihed og fangenskab. Min bror og jeg boede på samme værelse. Når værelset var på skibet, rungede de stærke motorer under hele rejsen. Jeg vågnede forskrækket, hver gang motorerne stoppede. Efter flere dage med motorens summen og stålskrogets summen, virkede den pludselige stilhed overvældede på os begge.

Jeg mødes med W, og jeg fortæller ham om det summende, hvad jeg mener med min brug af dette ord. Jeg forklarer at det er, hvad der får kanoen til at flyde; det er, hvad der får arbejdet til at fungere; det er afspillerens åndedræt, planetens vejrtrækning. W fortæller mig om Väinämöinen, troldmanden i det finske episke digt Kalevala, som synger tings eksistens frem, og hvordan han ikke kunne finde det sidste ord i trylleformularen; det som kan få både til at flyde. I en version af legenden synger Väinämöinen en kobberkano frem og forlader de jordiske riger.

TOR JONSSON (SE)

The Reincarnation of MS Marietta, 2019

I look up and I see the sun's rays permeating the water volume above me and see a long leaf-shaped silhouette gliding gracefully, silently. I pinch my nose and blow air from my lungs into the sinuses leading to my ears – the membranes that receive sound waves are being pushed inwards by the water pressure and they could burst if I don't push back from inside with air. As I surface, I see my brother in our white canoe.

Our grandmother, who played the harmonium, bought it a long time ago. My brother and I would often explore the lake in the summers. It can be difficult because the propelling forces are not centreline with the vessel, so both paddlers need to negotiate the force created by their respective paddles so that the canoe travels as smoothly as possible in the right direction. We were very good at it. When I paddled with others, it would be rougher requiring a lot more talk about how to do it. Speech isn't always the best way to synchronise bodies.

I step into the canoe, feeling its hull pushing back against my foot but because of its shape and its lightness, also feeling the liquid pushing back underneath, feeling the waters liquidness through the membrane that is the canoe.

I step into its thrum. What is it that makes it float? The experience overwhelms me, feeling the liquidness underneath; "I should sink". The canoe works, it breathes, it thrums, it conducts, it holds and it harbours.

I step into the coalescence of freedom and captivity.

My brother and I lived in the same room. When that room was on the ship, the strong engines reverberated throughout the journey. I would wake up afraid every time the engines stopped. After days of engines thrumming, the steel hull thrumming, to the two of us in our room the sudden, surprising silence was overwhelming.

I meet with W and I tell him about the thrum, what I mean by my use of this word. I explain it is what makes the canoe float; it is what makes the work work; it is the breathing of the player, the breathing of the planet. W tells me about Väinämöinen, the sorcerer in the Finnish epic poem Kalevala, who sings things into existence, and how he could not find the last word in the spell to make boats float. In one version of the legend, Väinämöinen sings forth a copper canoe and leaves the mortal realms.

TAG MED PÅ EN GUIDET SEJLTUR UD TIL VÆRKERNE JOIN OUR GUIDED SAILING TOURS

Onsdag d. 26/6kl. 11 og kl. 13

Tirsdag d. 2/7kl. 13 og kl. 15

Fredag d. 2/8kl. 11 og kl. 13

Onsdag d. 14/8kl. 17 (only in english*) og kl. 19

*Tour in English: Wednesday 14 August at 5pm**

Søndag d. 25/8kl. 11

Billetter til de guidede sejlture koster 150 kr.
Tilmelding nødvendig på www.vejlemuseerne.dk/floatingart

Tickets are 150 DKK.
Registration necessary at www.vejlemuseerne.dk/floatingart

Venus of Willendorf

